

ÁO LỤA VÀNG

Trâm ngừng tay đan, cặp mắt mơ màng nhìn qua cửa sổ. Cây phong trước nhà chỉ còn trơ những cành khẳng khiu. Hôm qua vừa đổ một trận tuyết khá dày, trời lạnh nên ngoài đường chỉ lác đác vài người bộ hành, co ro trong chiếc mùa đông dày cộm! Trâm thở dài. Bữa nay hai mươi ba tháng chạp, đưa ông Táo về trời. Chỉ còn một tuần nữa là Tết. Mừng một sẽ rơi vào ngày thứ ba. Không biết Hải có xin nghỉ được không? Ừ, mà nghỉ ở nhà để làm gì kia? Tụi nhóc vẫn đi học bình thường. Không lẽ kiêng như hồi còn ở Việt Nam, mừng một không làm gì cả cho suốt năm được thanh thoi. Kiêng cữ cái điệu này lỡ ông Trời chơi khăm, cho “thanh thoi” thiệt thì không biết đào đâu ra tiền để thanh toán đồng bill hằng tháng? Thôi thì lại một ngày như mọi ngày!

Nhớ tới những ngày cận Tết tung bừng ngày xưa bên quê nhà. Cái Tết cuối cùng vào năm 75. Cũng là lần cuối Trâm gặp Thanh. Trên con đường Lê Lợi đông ních người là người, Trâm, Hải và bé Thúy, đưa con gái đầu lòng, đang đi sắm tết, bỗng thấy Thanh đứng trước một tiệm vải, mắt lơ đãng nhìn ông đi qua bà đi lại. Trâm mừng quá kêu:

– Anh Thanh.

Thanh tươi cười:

– Ủa, Trâm đi sắm Tết hả?

Không đợi Trâm trả lời, chàng cúi xuống nựng cầm bé Thúy:

– Cháu bác dễ thương quá, mi bác Thanh một cái lấy hên coi.

Vừa lúc đó một thiếu nữ từ trong tiệm bước ra, tới bên cạnh và ôm cánh tay Thanh đầy vẻ thân mật. Chàng tươi cười giới thiệu:

– Yên, hôn thê của anh. Còn đây là Trâm em gái của Cường và đây là Hải, ông xã của Trâm.

Yên gật đầu chào vợ chồng Trâm. Bỗng dung nàng có cảm giác chông chênh. Hôn thê của anh... hôn thê của anh... Mấy tiếng này vang lộng lộng bên tai Trâm... Rán bình tĩnh! Trâm tự nhủ và mỉm cười chào lại Yên. Cao, mảnh mai trong chiếc áo lụa màu ngà. Cặp mắt đen láy, chiếc mũi nhỏ nhắn dễ thương trên cặp môi tô son hồng lợt. Cả người Yên toát ra một sự dịu dàng, thanh thoát. Đúng là mẫu người của Thanh và cũng là một hình ảnh trái ngược với Trâm. Con nhỏ ngổ ngáo, nghịch ngợm, luôn luôn kiếm cách chọc phá mọi người và cái miệng ăn hàng không đợi lành da non!

Trao đổi vài câu vô thưởng vô phạt, vợ chồng Trâm từ giã Yên và Thanh. Trâm dặn:

– Chừng nào đám cưới nhớ cho hay sớm sớm để em còn chuẩn bị may áo mới nghe.

Thanh nháy mắt với Trâm:

– Dĩ nhiên, Cường và Trâm sẽ là người được tin sớm nhất.

Đi ngang tiệm kem Mai Hương, Thúy đòi ăn. Cả hai đành chiều con. Ly kem chocolat bữa nay sao đáng lạ kỳ! Trâm ăn uể oải không tới nửa ly, tâm hồn lơ lửng đầu đầu, đến nỗi Hải hỏi gì đó đến hai ba lần Trâm mới giật mình. Cuối cùng nàng đành nói:

– Em nhức đầu quá, hay tội mình về, hôm khác đi kiếm giày cho con cũng được.

Hải gật đầu, đứng dậy ra quầy trả tiền. Nhìn theo chồng, Trâm bỗng thấy giận mình quá đỗi. Bao nhiêu năm qua vẫn không quên được mối tình đầu.

Nói cho ngay, lúc còn cắp sách đến trường ngày hai buổi, nhỏ Trâm tuy nhan sắc không thuộc vào loại chim sa cá lặn, nhưng cũng có hàng tá chàng theo dài dài. Mái tóc ngắn kiểu Sylvie Vartan ôm lấy khuôn mặt trắng hồng. Đôi mắt tuy không phải thuộc loại nai tơ ngơ ngác hay hồ thu sóng lặng như các ngài thi sĩ vẫn tả trong những vần thơ sâu rưng, nhưng đôi khi “cần” cũng biết long lanh, mơ màng hết biết! Cái mũi thon gọn hơi huếch thật hợp với tánh ngổ ngáo, nghịch ngợm của cô nàng. Còn những lúc Trâm muốn xin xỏ điều gì đó thì cái vẻ nũng nịu và nụ cười cầu tài của nhỏ thiệt tình không ai từ chối nổi. Anh Cường là nạn nhân thường trực của Trâm. Lần nào trước khi móc túi, anh Cường cũng cú lên đầu Trâm một cái... nhẹ hều rồi làu bàu:

– Cái con khỉ nhỏ này. Không hiểu kiếp trước tao có mắc nợ mày không mà hễ gặp mặt là nợ tiền!?

Trâm chu mỏ:

– Được rồi, hồng cho, em nói xấu anh với chị Hạnh cho coi...

Cứ nghe câu thần chú này là nhỏ muốn bao nhiêu anh Cường cũng phải bầm gan tím ruột mà xì ra! Bởi chị Hạnh là chị của Trúc, con bạn nối khố của Trâm. Chị đang học năm thứ ba Dựợc và mấy tháng nay anh Cường đang cưa chị ráo riết. Dĩ nhiên có sự hỗ trợ đắc lực của hai con nhỏ “táo xon” Trúc và Trâm. Đối phó với một cô đã mệt cầm canh, huống chi hai mạng. Thôi chịu khó thua tụi nó trước cho khỏe. Chừng nào chiếm được mục tiêu rồi “ông” sẽ cho tụi bay biết đá biết vàng. Đùng hồng “bắt địa” ông nữa!

Trong lớp Trâm, nữ sinh chỉ có một phần ba tổng số, nên chỉ chiếm bốn bàn đầu, phần còn lại là nam sinh. Một hôm Trúc bệnh, Trâm đi học một mình. Bên phía nữ sinh giờ này mới có một mình Trâm. Đang cắm cúi dò bài vụn vặt – năm thi tú tài nên đứa nào cũng học phờ râu tôm – chợt có tiếng hỏi:

– Sao bữa nay Trâm đi học sớm vậy?

Trâm ngạc nhiên ngẩng lên, thì ra Dũng. Muốn tới chỗ ngồi, anh chàng phải đi ngang qua bàn của Trâm. Tuy cùng lớp nhưng Dũng phải hơn Trâm ít ra hai tuổi và có tiếng là nghiêm nghị. Nhỏ không trả lời chỉ mỉm cười rồi cúi xuống tiếp tục dò bài. Tưởng chỉ có vậy. Hai hôm sau trong học bàn có một phong bì đề tên Trâm. Cho lẹ vô cặp, kéo Đai phát thanh vô tuyến truyền... miệng tên Kim Phụng ngồi bên cạnh nhìn thấy là cả lớp sẽ biết hết tron!

Tan trường về đến nhà, chưa kịp cởi áo dài Trâm rút vội phong thơ ra coi. Quái, sao không có tên người gởi? Nhỏ nhíu mày thử đoán mò: Vũ? Không, tên này chỉ thích nói bóng gió, hoặc nhờ chị Kim “chuyển lời” cho Trâm chớ không có khiếu viết thơ tình! Vũ thường bết lớp về Việt văn và đợc nhỏ Trúc gán cho cái biệt danh “Vũ Tình Gởi”. Sơn? Chắc cũng không phải. Tên này chuyên môn nhìn lén Trâm, mỗi lần nhỏ nhìn lại là hấn vội vàng ngó chỗ khác. Không bao giờ dám thổ lộ dù những lời bóng gió! Trúc gán cho hấn cái tên “Sơn Tinh Câm”. Hưng? Có thể. Tên này khoái viết thơ lắm mà. Có lần hấn gởi cho Trâm một lá thơ dài 17 trang. Chử nhỏ chỉ chít đến nỗi Trúc và Trâm đợc muốn mờ con mắt luôn. Bao giờ Trâm và Trúc cũng đồng lòng mở xẻ tới nơi tới chốn những cánh thư tình xanh đỏ tím vàng mà hai cô nhận đợc! Tôn bao nhiêu thì giờ và giấy mực đó, chỉ để nói cho Trâm biết là hấn yêu Trâm! Nhỏ Trúc bèn gán cho cái tên “Hưng Văn Tự” – có nghĩa là dài dòng văn tự! Nhưng trên bao thơ không phải chử của Hưng. Cuối cùng Trâm rút mấy tờ giấy pelure màu xanh da trời ra, lật đàng sau xem chử ký. A ha, té ra anh chàng Dũng! Trâm sửng sốt, không ngờ anh chàng coi nghiêm nghị đạo mạo, thường ngày chưa bao giờ thấy nói chuyện với cô nào trong lớp (trừ buổi sáng hôm đó),

bữa nay lại cả gan, dám viết thơ cho Trâm. Trong thơ Dũng thố lộ là có rất nhiều cảm tình tốt đẹp với Trâm, v.v. và v.v. Nhưng có một đoạn làm nhỏ không khỏi chớp mắt cảm động: “Trâm biết không, buổi sáng hôm đó thấy Trâm một mình nên Dũng mới dám thu hết can đảm (!) hỏi chuyện. Mặc dù Trâm không trả lời, nhưng nụ cười của Trâm làm Dũng xao xuyến suốt buổi học. Chiều về Dũng ăn cơm không được và đêm đó cũng không ngủ được. Cứ nhắm mắt là thấy nụ cười của Trâm. Dũng giống như người đang đi trên mây...”

Đọc đến đây Trâm lo sợ cho số phận của Dũng. Anh chàng đang ở trên mây, lúc té xuống đất thì chắc chắn hỏng dzui, vì Trâm biết rõ dù rất cảm động trước tấm thịnh tình của anh chàng, nhưng cô không thể nào đáp lại được!

Nhỏ Trúc đọc xong thơ cũng lè lưỡi:

– Úi cha mẹ ơi, không ngờ nụ cười Dracula của mi mà cũng có nhiều ma lực đến thế!

Rồi nhỏ gắn ngay cho anh chàng cái tên “Dũng Đàng Vân”. Đương nhiên là Dũng không bao giờ nhận được hồi âm của Trâm và ít lâu sau cũng tránh không đi ngang qua bàn của nàng. Đối với những anh chàng cùng lớp hoặc cùng tuổi, Trâm thấy lòng dửng dưng. Người yêu của Trâm? Ít nhất phải hơn Trâm độ năm hoặc sáu tuổi nè, có tính khôi hài càng tốt, nhưng chắc chắn phải độ lượng. Nhỏ không mơ mộng một túp lều tranh với hai quả tim vàng đâu nghe. Không phải ham giàu hay ham bằng cấp, nhưng mẹ vẫn nói với cái tài ăn hàng như mỏ khoét của con Trâm, đũa nào làm ít lương chắc vợ chồng chỉ có nước húp cháo cầm hơi, vì bao nhiêu tiền nó ăn hàng sạch rồi! Mà sao cũng lạ, cậu con Ngân là được sĩ, có nhà thuốc tây đàng hoàng, mặt mũi lại sáng sủa. Tuy là cậu nhỏ Ngân nhưng út ít, nên chỉ hơn tụi Trâm sáu, bảy tuổi gì đó. Hôm nào làm về sớm là Định vác “ếch bà” đến đậu trước cửa trường, đợi tụi Trâm ra là tà tà chạy theo. Ban đầu Trâm không để ý, cho đến hôm đi về một mình, vì nhỏ Trúc đã lặn trước với kếp, Định rà xe bên cạnh:

– Trâm lên xe anh đưa về.

Nhỏ giật mình chơi với, trống ngực đánh âm âm như trống trận. Mặc cho Định lái nhải, Trâm cắn cú đi không trả lời một tiếng. Tuy có tiếng là ngổ ngáo, nhưng bữa nay cu ky một mình, nhỏ... sợ! Từ đó mỗi lần có Định tà tà theo bên cạnh là Trâm tỏ vẻ khó chịu ra mặt. Riết rồi Ngân cũng biết và ùng ùng về mét mẹ:

– Cậu út kỳ quá, cứ đeo theo con Trâm hoài hà. Mẹ la cậu đi mẹ.

Ai ngờ bà già trợn mắt:

– Con nhỏ này dô diên chưa! Làm hoa cho người ta hái, làm gái cho người ta ngắm. Cậu mày chưa vợ, con Trâm chưa chồng. Nó thương thì theo, chớ kỳ cái nỗi gì?

Nhỏ Ngân bị mẹ xát xà bông thì tịt ngòi, nhưng cũng cố làu bàu:

– Xí, bộ cậu út muốn con kêu nhỏ Trâm bằng mợ hả? Còn lâu!

May cho Ngân là Trâm không hề có ý định làm mợ của nó.

Năm đó Trâm, Trúc đều đậu Tú tài. Thấy Trâm học cực, lại nhân dịp sinh nhật thứ mười tám, mẹ cho mở party mời bạn bè. Tụi bạn Trâm biết Thanh là bạn thân của anh Cường nên xúi Trâm mời anh đến dự. Thanh là một nhạc sĩ trẻ đang nổi tiếng như cồn. Nhạc của anh ngày nào cũng vang vang trên làn sóng điện và trên đài truyền hình. Trâm phải năn nỉ anh Cường mời dùm. Anh hứa nhưng còn thòng một câu:

– Không chắc đâu ná. Thanh nó bận lắm. Và lại già như tụi anh dễ thấy lạc lõng giữa đám “nhi đồng” của tụi em!

Trâm xì một tiếng:

– Tụi em mười tám tuổi rồi chớ bộ.

Trâm không hy vọng lắm, nên khi ra mở cửa, thấy Thanh đứng đó với mười tám bông hồng Baccara trên tay, Trâm kêu lên sung sướng:

– Ô anh Thanh. Cảm ơn anh đến chung vui với em.

Đôi mắt nâu của anh cười với Trâm:

– Chúc Trâm một sinh nhật thật vui. Bắt đầu từ hôm nay sẽ gặp mọi sự may mắn trên đường đời. Muốn gì được nấy...

Trâm ôm bó hồng trên tay, cười giòn giã:

– Nếu được vậy thì hay quá, vì em muốn nhiều thứ lắm!

Trâm lôi tay anh vào phòng khách. Anh Cường đang đấu láo với tụi bạn của Trâm, thấy Thanh vội chạy lại:

– Tớ tưởng cậu bận không đến được.

Thanh cười:

– Bạn thì lúc nào chẳng bạn. Nhưng sinh nhật Trâm thì đặc biệt.

Tự nhiên trái tim Trâm nhảy đến thịch một cái trong lồng ngực. Nhỏ thấy lòng mình lâng lâng và mọi người bỗng trở nên rất dễ thương. Trâm nghĩ có lẽ hôm nay sinh nhật mình nên mới cảm thấy sung sướng “nhiều” như vậy!

Ban đầu các cô còn hơi ngượng, nhưng với tài nói chuyện tếu của anh Cường, không khí từ từ cởi mở. Sau đó, chính Thanh mới là cây đĩnh của buổi tiệc! Phe húi cua có vẻ “ky” Thanh, nên trong lúc đám con gái vây anh, thì anh Cường lại đầu hót rất hào hứng với mấy chàng này. Nói tới đá banh là gã đứng chỗ ngựa của anh Cường mà lì!

Trâm lảng xãng dọn thức ăn, nhưng thỉnh thoảng “liếc” về phía anh Thanh. Coi kìa cái con Diễm cà chớn! Làm gì mà “bám sát” anh Thanh dữ vậy? Còn con khi Hà nữa, cứ chớp chớp cặp mắt, liếm liếm cặp môi, thấy ghét! Con nhỏ Nga miệng “cá trên bầu” mà cứ toét ra cười. Kỳ thiệt, cái đám bạn mà chỉ mới lúc nãy Trâm thấy dễ thương, sao bây giờ biến thành dễ ghét quá sức!

Trâm vội lấy một đĩa đầy đem đến mời Thanh. Anh cắn miếng chả giò dòn rụm rồi hỏi:

– Ai làm chả giò ngon quá vậy Trâm?

– Trâm chớ ai. Anh thấy ngon thiệt hả?

Thanh gật gù:

– Ngon lắm. Kế vị bác gái được rồi đó.

Trâm sung sướng đỏ hồng đôi má. Bao nhiêu bực bội bỗng biến đâu mất tiêu!

Sau khi cắt bánh, có mục văn nghệ bỏ túi. Ôm cây đàn guitare của anh Cường, Thanh hát tặng Trâm một sáng tác mới nhất của anh. Thả hồn theo tiếng hát, Trâm như đang trôi bèo bồng trên mây... Nhiều ánh mắt ném về phía Trâm. Ghen tị lẫn ngưỡng mộ. Nhỏ thấy nhưng phớt lờ. Anh Thanh tuyệt cú mèo!

Tiếng hát vừa dứt, tràng pháo tay nổi lên rào rào: bis, bis... nhưng anh Thanh mỉm cười, xin lỗi phải rút lui. Ngày mai anh trở về đơn vị sớm.

Khách về rồi, Trâm phụ chị người làm thu dọn bãi chiến trường. Ngang qua chiếc bình pha lê cắm 18 bông hồng Baccara, Trâm vui mặt vào hít hít. Bông thơm lạ lùng mà lòng Trâm cũng vui lạ lùng! Cám ơn anh.

Từ đó, mỗi lần Thanh đến chơi, Trâm thấy như ngày đẹp hơn, trời xanh hơn và nắng cũng vàng hơn. Nhỏ không còn đòi kẹo, đòi bánh như trước mà lại đâm ra làm... điệu mới chết!

Bẵng đi vài tháng Thanh không tới, Trâm hỏi dò anh Cường, chỉ được tiết lộ: nó đang có chuyện buồn. Trâm đoán chắc anh đang hát bài “Anh Đưa Em Sang Sông” hay “Dứt Đường To” gì gì đây.

Ba hôm sau, anh Cường đi làm chưa về. Trâm đang phụ chị người làm sửa soạn bữa cơm chiều. Có tiếng bấm chuông, Trâm ra mở cửa. Nhỏ không khỏi thấy lòng se lại khi nhìn bộ mặt hốc hác của Thanh. Trâm nói:

– Anh vô phòng khách ngồi chơi. Anh Cường sắp về rồi. Để em đi pha nước anh uống. Thanh khoát tay:

– Trâm cứ để mặc anh.

Khi bung ly cam vắt ra phòng khách, không thấy Thanh đâu, Trâm đoán anh ra vườn. Đến bên cửa sổ vén màn nhìn ra, Trâm thấy Thanh đứng tựa lưng vào cây bông sứ già cỗi trong góc vườn. Nàng kín đáo nép sau bức màn cửa quan sát anh. Miệng ngậm điếu thuốc lá, cặp mắt thật buồn lơ đãng nhìn trời. Thanh ốm nhiều so với hôm sinh nhật Trâm. Bỗng dưng Trâm muốn đưa tay vén những sợi tóc lòa xòa phủ trên vàng trán của anh. Trâm muốn nói ngàn lời an ủi, vỗ về cặp mắt buồn vời vời kia, để nụ cười của Thanh lại rạng rỡ như hôm nào anh đến chúc mừng Trâm. Trong lòng cô nhỏ bỗng rộn lên một tình cảm khó tả. Từ trước tới giờ Trâm chưa hề có cái “cảm giác kỳ lạ” này. Trâm chưa kịp phân tách cái cảm giác quái dị đó thì tiếng giày cồm cộp của anh Cường đã vang lên. Trâm vội quay lại:

– Có anh Thanh đang chờ anh ngoài vườn.

Anh Cường nói vậy hả rồi mở cửa hông định bước ra. Trâm dặn với theo:

– Anh mời anh Thanh ở lại ăn cơm nghe. Bữa nay có món tôm lăn bột ngon lắm. Anh Cường ờ ờ rồi bước luôn.

Cường và Thanh học chung với nhau từ tiểu học. Thanh mồ côi mẹ sớm nên hay đến nhà Cường chơi và xem ba mẹ Cường như ba mẹ mình. Bữa nay Thanh ăn uống uể oải và chỉ góp chuyện cảm chừng. Trâm phải ép:

– Ăn thêm đi. Lúc này anh ốm lắm đó. Mấy nhỏ bạn em hỏi thăm anh hoài. Tụi nó nói bản nhạc mới nhất của anh sao mà buồn thảm thiết! Tụi nó hỏi em không biết có phải tại... Vừa nói đến đây anh Cường bỗng át giọng:

– Mấy nhỏ này chỉ tổ lộn xộn! Hồng lo học cuối năm thi rớt rồi kêu xui!

Trâm chu mỏ định cãi thì Thanh đã nhìn Trâm cười gượng:

– Không có gì đâu Trâm. Chỉ tại lúc này tinh thần anh hơi xáo trộn. Cảm ơn các bạn em đã nghĩ đến anh.

Em là đứa nghĩ đến anh nhiều nhất đó. Trâm bỗng giật mình. Gì vậy? Tại sao mình lại nghĩ đến anh Thanh nhiều nhất? Chết! không lẽ? Trâm lắc lắc đầu, cố xua đuổi cái “sự” mà nàng không dám nghĩ tới. Trâm len lén đưa mắt nhìn Thanh, đúng lúc chàng cũng nhìn lại. Bỗng dung Trâm đỏ bừng mặt, tim đập loạn xạ. Trước điệu bộ lúng túng của Trâm, Thanh nhượng cấp lông mày như thăm hỏi nhỏ sao vậy? Trâm càng lúng túng, vội cầm ly nước đá lên uống để lấy lại tinh thần.

Ăn vội vàng cho hết chén cơm, Trâm đứng lên xin phép đi ra. Mẹ ngạc nhiên hỏi:

– Ủa, bữa nay sao Trâm ăn ít vậy con?

Trâm vội trả lời:

– Con no rồi mẹ. Tại lúc bốn giờ ăn chè thưng nhiều quá.

Mẹ quay qua cười với Thanh:

– Thiệt tình. Tới tuổi lấy chồng rồi mà cũng không bỏ được cái tật ăn hàng!

Thanh tủm tỉm cười nheo mắt với Trâm. Nhỏ mắc cỡ chạy một mạch lên lầu đóng cửa lại. Ngồi trước bàn học Trâm cố định thần. Bao nhiêu ý nghĩ lộn xộn trong đầu: Tại sao mấy tháng nay mình hay nghĩ đến anh? Mỗi khi anh đến lòng mình lại rộn ràng khó tả? Thôi đúng rồi, mình đã yêu anh Thanh! Trâm nhắm mắt lặp đi lặp lại mấy tiếng này, vừa sung sướng lại vừa sợ hãi! Nhưng nếu anh Thanh không yêu mình? Chỉ mới nghĩ đến đó thôi, lòng Trâm đã quặn thắt như bị cắt ruột! Anh Cường đã từng nói thẳng Thanh có số đào hoa quá trời. Thấy mấy cô đeo nó mà bắt thềm! Trâm đã gặp vài cô gọi là “bạn gái sông trôi” của anh, cô nào cũng tóc dài lả lướt, áo tơ dịu dàng... Nhỏ gật gù: mẹ cũng có lý khi giảng mô ran “yêu điều thực nữ quân tử háo cẩu”, con gái như cô ai dám rước! Lúc đó sao Trâm thấy mẹ cổ lỗ sĩ cách gì. Té ra người xưa nói câu nào trúng phúc câu đó. Vậy chỉ còn con đường duy nhất...

Từ đó, chú Sồi của tiệm uốn tóc Lyly ngoài đường Phan Đình Phùng tháng tháng không còn gặp cô Trâm nữa. Trâm nhịn ăn quà để may hai cái áo lụa. Một màu ngà có chữ thọ tròn, một màu vàng tươi tơ trời, nổi bông mai lan cúc trúc. Quần tây áo đầm được cẩn thận xếp vào đáy tủ. Cái màn đi đứng mới là khổ! Trâm phải đội cuốn tự điển dày cộm

lên đầu để tập đi thật dịu dàng, khoan thai. Trâm thay đổi đến nỗi tụi bạn phải ngạc nhiên.
Trúc tra vấn:

– Khai thiệt đi. Có “vấn đề” gì mà mày thay đổi tới 360 độ hả nhỏ? Tao nghi quá, chắc em đã...?

Trâm mắc cỡ đập vai Trúc:

– Con khi chỉ đoán mò. Có gì tao đã cho mày hay rồi.

Trúc vẫn không chịu thua:

– Nhưng lúc này tao thấy mày kỳ kỳ. Khi vui khi buồn, khi thì như đang ở trên mây. Tóm lại mày không còn như xưa!

Trâm ngập ngừng một phút, định thổ lộ với Trúc nhưng lại thôi. Chưa tới lúc. Liên hệ giữa Trâm và Thanh không có gì thay đổi. Anh vẫn đến chơi và đã vui vẻ trở lại. Trâm cũng tỏ ra sẵn sàng hơn trước. Nàng học mẹ nhiều món ngon để đãi Thanh (Một nhà tư tưởng lớn đã từng phán: Muốn chinh phục trái tim người đàn ông, hãy chinh phục cái bao tử của họ trước!). Trâm tìm mọi cách cho anh để ý đến sự thay đổi của nàng, nhưng hình như Thanh không thấy gì hết!

Đến hôm Trâm và Trúc hẹn nhau đi ciné. Thanh đến bắt chợt thấy Trâm từ trên lầu đi xuống. Mái tóc tơ mềm óng mượt chấm vai. Tà áo lụa vàng quần quít đôi chân. Thanh trợn tròn mắt:

– Ô, công chúa bữa nay xinh quá. Điều này chắc mấy chàng phải sắp hàng xin làm quen với Trâm? Ồ, mà sao tới giờ này anh cũng chưa được Trâm giới thiệu bạn trai cho anh biết vậy kìa? Trâm bực bội ngang:

– Em thì ai mà thèm! Còn anh nữa, có khi nào anh giới thiệu người yêu của anh cho em biết đâu?

Mắt Thanh chợt sáng lên:

– Sắp rồi đó. Lần này nghiêm chỉnh. Anh sẽ đưa chị Huyền tới ra mắt cả nhà.

Trời sập xuống lúc này chắc cũng không làm Trâm kinh hoàng hơn! Mặt Trâm tái nhợt. Thì ra mọi cố gắng của nàng từ trước tới nay chỉ là công dã tràng!

Cảm thấy nước mắt sắp trào ra, Trâm lôi tay nhỏ Trúc, mắt không dám nhìn Thanh:

– Anh ngồi chơi, anh Cường sắp về tới rồi. Tụi em đi ciné nhé.

Ra ngoài leo lên yên sau chiếc xe solex của Trúc, lòng Trâm rối bời. Trúc hỏi hai ba lần không thấy Trâm trả lời, ngạc nhiên ngoái cổ lại nhìn, thấy hai má bạn đầm đìa nước mắt, nhỏ chọt hiều, rồi thở dài:

– Tao biết ngay mà. Mà yêu anh Thanh phải không? Thôi nín đi, người ta nhìn kia. Bây giờ về nhà tao, chớ mặt mũi mày tèm lem đi chơi sao được.

Trúc quay hướng xe về nhà. Vào đến phòng đóng cửa lại là Trâm để cho nước mắt tuôn ra. Trúc ôm đầu Trâm vỗ về:

– Khóc đi, khóc cho hả...

Khóc một hồi, Trâm lau nước mắt nhưng vẫn tức tưởi:

– Tao khờ thiệt! Nhưng mà mày biết mà, chuyện đó tới tự nhiên, tao không sao cưỡng được, dù trong thâm tâm tao vẫn biết anh Thanh chỉ xem tao như em gái, chung quanh anh có hàng tá người đẹp chỉ chờ anh ghé mắt tới!

Trúc chột nhó ra:

– Trời đất, mới mấy tháng trước ảnh buồn khủng khiếp vì chuyện chị Mai. Mà bây giờ đã có chị Huyền thế vô. Tao cũng phục luôn!

Trâm giải thích:

– Theo lời anh Cường kể, anh Thanh với chị Mai yêu nhau ghê lắm. Nhưng gia đình chị chê anh Thanh chỉ là trung úy quèn. Nhạc sĩ chỉ có tiếng chứ không có tiền! Trong khi một anh kỹ sư tốt nghiệp bên Mỹ về đeo chị dính cứng. Họ còn dọa nếu anh Thanh không rút lui, một ngày đẹp trời sẽ có màn khăn gói quả mướp, xách đàn lên rừng hát cho... khi nghe! Anh Thanh yêu chị Mai, nhưng lần đó tự ái bị tổn thương nặng nề.

Trúc triết lý vụn:

– Có thể gia đình chị Mai cũng có lý. Theo tao thấy, mấy chàng có máu nghệ sĩ không bảo đảm lắm! Tao nghe kể vợ mấy ông khổ lên khổ xuống vì ghen. Người của quần chúng mà mày. Mà đôi khi cũng khó tránh, mèo nào chê mỡ? Thí dụ cụ thể: anh Thanh của mày vừa mới thất tình chị Mai, bây giờ đã có một cô Huyền thế vào cái rụp. Nhỏ liếc Trâm rồi ngậm ngừng: Nếu bây giờ tình cảm mày chưa sâu đậm lắm thì rán mà dứt. Nếu không còn khổ dài dài đó em ơi!

Trâm thở dài nảo nuột:

– Mà có lý. Nhưng bây giờ tao biết chắc rằng từ xưa tới nay tao không hề rung động với những người theo tao, vì trong lòng tao chỉ có anh Thanh.

– Tao hiểu. Trúc an ủi. Thôi hy vọng thời gian sẽ làm mày nguôi ngoai. Rồi nhỏ đổi giọng điệu:

– Bây giờ mình tính chuyện hiện tại. A lê hấp, đứng lên đi rửa mặt rồi thẳng tiến ra hẻm Casino, tao bao mày một châu bún thịt nướng. Chỉ nghe mùi thơm thôi là đủ quên hết cuộc đời!

Trâm cười gượng:

– Ừ thì bún thịt nướng. Tao đang cần quên cuộc đời ô trọc!

Bắt đầu từ đó Trâm thay đổi nhiều. Vui đó rồi buồn đó. Nàng không còn reo vui mỗi khi Thanh đến, trái lại thường tránh mặt chàng. Thanh chắc đang say duyên mới nên không để ý. Anh Cường còn tệ hơn. Chỉ có chị Hạnh thôi. Dưới mắt anh, Trâm chỉ là đứa “con nít chưa biết gì”!

Noel năm đó nhỏ Nga mở bùm mời đám bạn cũ tới chơi. Lên đại học mỗi đứa một phân khoa, tản lạc tùm lum. Trừ Trúc và Trâm cùng chọn Văn khoa. Trúc kéo mãi Trâm mới chịu đi. Tự dưng nàng thấy lạc lõng giữa đám người ồn ào và quay cuồng theo tiếng nhạc. Trâm đứng một mình cạnh cửa sổ nhìn ra vườn. Mùi dạ lý thơm ngát. Sát bên bờ tường, những cành hồng trĩu bông đơm đưa trong bóng đêm. Có tiếng hỏi sau lưng, nhẹ nhàng:

– Xin lỗi cô Trâm. Cô không thích nhảy sao?

Nàng giật mình quay lại. Một chàng trạc tuổi anh Cường. Cao hơn Trâm gần một cái đầu. Trong bóng tối lờ mờ, không nhìn rõ mặt, nhưng qua giọng nói và cách ăn mặc thì cũng có vẻ tử tế! Anh chàng tự giới thiệu:

– Tôi là Hải, anh họ của Nga. Nếu không ngại, tôi xin được mời Trâm bản Rumba này (Ngại? Tại sao ngại?). Trâm mỉm cười nhận lời. Hải đưa Trâm đi trong tiếng nhạc dìu dặt. Trâm nhận xét: nhảy khá lắt. Dở như mình mà này giờ chưa giẫm lên chân anh chàng lần nào. Nói ít nhưng khô hài có duyên. Sau bản Rumba, Hải không rời Trâm nửa bước. Cuối buổi tiệc còn xin phép được tới nhà thăm. Nàng lịch sự ừ ào cho có lệ.

Trên đường chở Trâm về, Trúc mở máy:

– Cám ơn tao không nhỏ? Tối nay tao thấy mày vui quá trời. Suốt buổi tối, anh chàng Hải bám mày hơi kỹ đó nghe. Thấy vậy tao đã làm một cuộc điều tra chớp nhoáng. Vảnh lỗ tai lên nghe cho kỹ nè em. Hải bà con chú bác với con Nga. Vừa xong Cao học Hành

Chánh. Thành phần c.o.c.c. nên hy vọng sẽ vô nằm ở một bộ nào đó tại Sè-gòn. Độc thân vui tính và rất dễ thương. Đó là theo lời con Nga, chớ tao chưa kiểm chứng. Có vài mối tình vớ vẩn. Nhưng theo tao thấy, tới nay anh chàng đã gặp đúng “mối tình lớn” rồi đó.

Trâm đập tay lên vai bạn:

– Con khi! Lúc nào cũng giỡn được.

Về đến nhà, lên giường nằm, nghĩ ngợi lan man một lúc, Trâm lại nghĩ đến Thanh. Quên sao được mà quên. Dáng dấp đó, nụ cười đó, cặp mắt đó đã khắc sâu vào tâm khảm của Trâm dăm từ hồi con nhỏ mới lên bảy, lên tám! Nhưng bây giờ nghĩ đến Thanh, Trâm đã bết đau. Ừ biết đâu tác giả câu “tình chỉ đẹp khi còn dang dở...” lại không có lý? Lấy nhau rồi liệu Trâm có đương đầu nổi với cái tính bay bướm của Thanh không? Hay ba bữa, nửa tháng đã xách va-li về nhà mẹ xin... tị nạn! Ghen tương, khóc lóc chắc chắn sẽ làm Trâm mau già, mau xấu. Lúc đó có gì bảo đảm Thanh sẽ không quăng bỏ Trâm như một tấm giẻ rách? Thôi đành... Trâm bực bội úp mặt vào gối. Giấc ngủ chỉ tới khi đồng hồ dưới phòng khách gõ bong bong ba tiếng!

Hôm sau khi Trâm mở mắt, ánh nắng đã tràn trề qua cửa sổ. Chắc phải hơn 10 giờ trưa. Nhớ tới cái hẹn đi ciné với nhỏ Trúc, Trâm lật đật nhảy xuống giường. Rửa mặt mũi xong xuôi, đang pha ly sữa chocolat thì chuông cửa reng. Tưởng Trúc tới, Trâm vừa đi ra vừa lầm bầm nhỏ này sao tới sớm vậy kìa? Hẹn xuất 12:30g lận mờ. Vừa mở cửa, há miệng định hỏi, Trâm ngậm lại liền vì người đứng trước mặt Trâm là Hải! Nàng lúng túng nhìn xuống bộ quần áo ngủ. Hải cũng lúng túng không kém:

– Sẵn có việc đi ngang qua đây nên ghé vô thăm Trâm một tí. Có phiền gì không?

Trâm đã lấy lại bình tĩnh:

– Dạ không phiền gì hết. Mời anh vô nhà. Anh ngồi đây đợi Trâm chút xíu nghe.

Trâm nhờ chị người làm pha nước mời Hải rồi chạy vội lên lầu thay quần áo. Trở xuống phòng khách, nàng thấy Hải đang đứng nơi cửa sổ nhìn ra vườn. Chàng khen:

– Vườn nhà Trâm nhiều hồng quá. Chắc Trâm thích hồng lắm phải không?

Trâm sắp buột miệng trả lời thích nhất là hồng Baccara, may sao thắng lại kịp! Nhớ đây là Hải chớ không phải Thanh đâu nghe nhỏ. Trâm từ tốn trả lời:

– Dạ hoa nào Trâm cũng thích, nhưng đặc biệt là hồng.

Hải cũng đồng ý. Chàng nói hồng vừa có sắc vừa có hương. Trâm tự hỏi không biết anh chàng bắt đầu thích hồng từ lúc nào? Trâm mỉm cười với ý nghĩ này và kín đáo quan sát Hải. Người tầm thước, nước da bánh mật, mặt chữ điền với vầng trán rộng. Không thể nói là đẹp trai như anh Thanh hoặc anh Cường, nhưng có một cái gì toát ra khiến người đối diện dễ có cảm tình lẫn tin cậy. Hai người nói chuyện trời trăng mây nước một lúc thì nhỏ Trúc tới. Thấy Hải, Trúc chào anh chàng rồi quay qua nháy mắt với Trâm, ỏn ẻn:

– Xin lỗi, không biết Trúc có làm phiền hai người không?

– Không, không. Sẵn có chuyện đi ngang đây nên ghé thăm cô Trâm thôi. Thôi xin phép để hai cô tự nhiên. Hải vừa nói vừa đứng dậy.

Trúc vẫn không tha:

– Uà, vậy mà Trúc tưởng...

Hải hơi đỏ mặt (sau này anh chàng thú thật với Trâm là ngay từ lúc thấy Trâm tại nhà Nga, cái dáng gầy gầy, đôi mắt hơi xa vắng và cái vẻ lạc lõng của nàng làm Hải thương liền! Đêm đó về nhà chàng nghĩ đến Trâm mãi và quyết định sáng hôm sau phải kiếm có đến thăm). Trâm đưa Hải ra cửa. Chàng nói nhỏ:

– Nếu Trâm cho phép, thỉnh thoảng anh sẽ đến chơi.

Nàng lắc đầu chào thua trước sự đánh mau đánh mạnh của Hải!

Thấy Trâm trở vô, nhỏ Trúc hất mặt:

– Tao nói có đúng phúc không nè? Anh chàng đã bị trúng thương nặng rồi. Không ngờ con Nga “cá ngỗ” mà có ông anh uy tín quá xá. Cô nàng nhìn Trâm dò xét:

– Mà thấy sao?

Trâm nhún vai:

– Mới nói chuyện có hai lần, mi muốn tao thấy cái gì đây? Thôi dẹp chuyện đó một bên. Sửa soạn đi sắp hàng mua vé ciné là vừa.

Từ đó, không phải thỉnh thoảng mà tuần nào Hải cũng đến thăm Trâm. Lúc đầu còn kiếm có này có nọ. Riết rồi thành chuyện tự nhiên! Anh chàng khôn khéo ra gì. Biết lấy lòng mẹ Trâm bằng cách thỉnh thoảng lái xe đưa bà đi chùa. Lâu lâu đánh vài ván cờ tướng với ba. Hiếm lắm mới “dám” thắng một trận! Ba mẹ đều khen Hải hết lời. Anh Cường cũng nói thẳng này coi giò coi căng được lắm.

Trâm nguýt anh:

– Làm như anh Hải là con gà con vịt không bằng!

Anh Cường cốc đầu Trâm:

– Nhỏ khờ ơi, tao coi tướng nó đó. Thăng này có tướng râu quạp. Đứa nào lấy nó sẽ sướng suốt đời hiểu chưa? Mày không lẹ tay coi chừng mất uổng lắm.

Nói rồi anh cười hà hà ra vẻ khoái chí. Trâm mắc cỡ:

– Xí, em có thương anh Hải đâu mà lấy.

Tuy nói vậy nhưng sự săn sóc, sự chiều chuộng hết lòng của Hải, khiến Trâm thấy cảm động. Nhưng chưa bao giờ nàng đi chơi một mình với Hải. Trâm sợ, dù không định nghĩa được mình sợ cái gì?

Thanh vẫn ghé chơi như thường lệ. Cái tật dậm chân tại chỗ một lần nữa khiến anh ngêu ngao “Lên xe tiễn em đi”! Lại ừ ừ mất một thời gian. Có lần tức mình quá Trâm nói anh cứ lẳng nhăng như vậy mai một thành trai già, khỏi cô nào thèm lấy anh.

Thanh cười:

– Trâm đừng lo. Thầy bói có nói anh tuy tình duyên lận đận, nhưng tiền hung hậu kiết!

Trâm trêu coi chừng hậu kiết... ly thì còn khổ hơn!

Thanh nắm lợn tóc dài, bây giờ đã quá vai, của Trâm giựt giựt:

– Trâm hư, dám trù anh hả?

Miệng kêu đau quá, nhưng thật sự Trâm chỉ ao ước được ngã vào lòng anh, được anh ôm chặt trong vòng tay, dù chỉ một lần! Tim Trâm nhói đau khi cảm thấy rõ ràng tình yêu của mình đối với Thanh vẫn nguyên vẹn! Trâm bắt lực.

Hè năm đó Hải ngỏ lời cầu hôn Trâm. Bị hỏi bất ngờ Trâm đành hứa sẽ trả lời Hải sau khi suy nghĩ chín chắn.

Trâm kể Trúc nghe lời cầu hôn của Hải. Nhỏ hỏi:

– Quen Hải bấy lâu nay, cảm tình của mày đối với hắn ra sao?

Trâm trầm ngâm:

– Tao thấy Hải không có điều gì đáng chê. Đúng ra tao cũng có nhiều cảm tình với anh chàng. Nhưng cảm tình khác với tình yêu.

Trúc cắt ngang:

– Nghe đây nhỏ: tình yêu quan trọng thật, nhưng theo tao một người chồng tốt quan trọng hơn. Tình yêu có thể tự nó sẽ đến sau.

Trâm nghĩ thầm thiệt tình, con bé này không có một gờ ram romantic nào trong máu!

– Sao mà dám chắc vậy? Trong hôn nhân không có tình yêu làm sao mà sống?

Trúc quả quyết:

– Có gì khó. Tao cứ quan sát những người chung quanh là thấy liền tù tì! Bà Diễm chị họ tao, trước kia nằng nặc đòi lấy ông Quân. Gia đình cản, bà dọa tự tử. Chỉ mới đưa con đầu là ông trở mồi. Bỏ cô này bắt bà kia. Bà Diễm khổ như điên mà đâu dám than. Mình làm mình chịu mà mà. Trong khi đó chị Hà tao lại bị gia đình ép lấy anh Sinh. Lúc đầu bà khóc lóc ghê quá. Nhưng ông bà viá tao nói lỡ hứa với gia đình bên kia. Mà mà biết đó, ba tao nghiêm một cây. Vậy mà bây giờ anh chị lại yêu nhau da diết, dính nhau như sam. Sản xuất cả lũ nhi đồng. Nhà chị Hà lúc nào cũng rộn rã tiếng cười, trong khi nhà chị Diễm cứ buồn như bãi tha ma! Thành thử đối với tao, lấy được người mình yêu cũng tốt. Nhưng lấy được người yêu mình thì... khoẻ hơn. Tao chủ trương hưởng nhàn mà ời!

Trâm gật gù:

– Ở một khía cạnh nào đó mà có lý. Nhưng tao vẫn thấy không yên tâm.

Trúc nhìn Trâm cười cười:

– Tao thấy tốt nhất từ tình cảm tiến sang tình yêu, hơn là từ tình yêu biến thành tình hận! Mà đàn bà thì lỗ trăm phần trăm. Mà nghĩ cho kỹ kéo hồi hận sau này. Nên nhớ tình của mà đối với anh Thanh chỉ là tình một chiều.

– Làm người khó quá hả mà? Trâm thở dài.

Trúc gật gù:

– Nếu không sao cụ Nguyễn công Trứ lại ao ước:

Kiếp sau xin chớ làm người

Làm cây thông đứng giữa trời mà reo...

Sau mấy hôm liền suy nghĩ cặn kẽ, Trâm kể mẹ nghe lời cầu hôn của Hải. Dĩ nhiên bà tán đồng cả hai tay. Trâm nói con chưa nhận lời vì không yêu Hải thì mẹ cũng khuyên y như nhỏ Trúc. Bà còn thêm:

– Như ba mẹ hồi xưa còn tệ hơn. Ông bà ngoại chỉ cần tuyên bố gả mẹ cho ba, mẹ không có quyền phát biểu ý kiến, cảm tưởng gì ráo! Lễ vấn danh rồi lễ hỏi, mẹ có dám nhìn ngay mặt ba tụi bây đâu. Vậy mà ba mẹ cũng sống hạnh phúc tới bây giờ. Ăn thua mình thôi con à. Vợ chồng biết nhường nhịn mỗi người một chút là xong hết. Thằng Hải tánh hiền lành, trung hậu. Con lấy nó không khổ đâu.

Anh Cường cũng đóc vô. Không hiểu anh có biết Trâm yêu Thanh không, nhưng anh khuyên một câu làm Trâm giựt mình:

– Nếu Trâm muốn có một cuộc sống bình yên thì nên lấy thằng Hải. Những típ nghệ sĩ lãng mạn như thằng Thanh chỉ đem sóng gió đến cho gia đình. Nhỏ đủ khôn để chọn. Sau cùng Trâm đã chọn Hải.

Trước đám cưới độ một tuần, Thanh từ Biên Hòa về. Anh hỏi Trâm muốn gì cho ngày cưới. Trâm đáp không suy nghĩ Trâm chỉ muốn anh tặng hồng Baccara. Tự dưng cảm giác ghen ngào dâng lên khiến đôi môi Trâm run run. Cặp mắt buồn rười rượi của Trâm lần đầu dám nhìn thật sâu vào mắt Thanh. Anh có hiểu không, mười tám nụ hồng ngày nào đã mở cửa cho mối tình vô vọng của em. Em ao ước cũng chính những nụ hồng này sẽ đánh dấu ngày em vĩnh biệt mối tình đó! Trâm thấy Thanh hơi sững sốt. Anh cũng nhìn lại Trâm đăm đăm ra chiều nghĩ ngợi. Trâm nghĩ là anh đã hiểu và Trâm hài lòng. Ít nhứt anh cũng đã hiểu. Ích lợi gì Trâm không cần biết. Điều quan trọng là anh hiểu.

Đúng hôm cưới, ngay từ sáng sớm, Thanh tới với hai chục bông hồng Baccara còn hàm tiếu. Ghì bó bông vào ngực, nước mắt chực trào ra, Trâm lấp bắp cảm ơn anh. Thanh nói vội:

– Coi kìa, ngày cưới phải vui. Cười lên anh coi có đẹp không.

Trâm chớp chớp mắt, hai giọt lệ lăn dài. Không biết nghĩ sao mà Thanh rút mùi soa nhẹ nhàng lau hai gò má đầm ướt của Trâm, rồi cổ pha trò:

– Thật đúng câu “khấp như thiếu nữ vu qui nhật”. Anh không hiểu sao cô nào đi lấy chồng, trong ngày cưới cũng khóc lóc như vậy? Coi chừng cặp mắt sưng đỏ xấu lắm. Trâm gượng cười mời anh ngồi chơi, nhưng Thanh nói có việc phải đi, hẹn tối gặp lại ở nhà hàng. Trâm đem hoa vô cắm trong phòng. Rồi trước khi rời căn phòng của một thời con gái đầy ắp kỷ niệm để lên xe hoa, một lần nữa Trâm cúi xuống âu yếm hôn mấy đóa hồng. Trúc nhìn Trâm với cặp mắt đầy trách móc:

– Nhỏ này thiệt. Nhớ bữa nay là ngày gì không? Lộn xộn!

– Tội nghiệp tao mà. Trâm cười buồn. Chỉ còn lần này rồi... nghìn trùng xa cách!

Trúc thở dài không nói gì. Nàng thấy thương bạn và hối hận khi nhớ có lần đã nói đùa “bao nhiêu người khổ vì mày. Coi chừng bị quả báo đó em!” Không biết có phải vì “lời nguyên” này mà...?

Hôm sau Hải và Trâm bay lên Đà Lạt một tuần. Hải đưa nàng đi cùng khắp. Thác Prenn, thác Cam Ly, hồ Than Thở... Khí hậu Đà Lạt mát mẻ, lý tưởng cho những cặp vợ chồng mới cưới. Dễ hiểu thôi, trời lạnh, muốn ấm cần phải xích lại gần nhau tí nữa đi em (anh)! Hải rất dịu dàng và tế nhị. Về lại Sài Gòn, trước những câu hỏi đượm mùi tò mò tọc mạch của Trúc, Trâm thú thật cũng không đến nỗi “khủng khiếp” như các nàng đã tưởng tượng! Khi Trúc muốn đi sâu vào chi tiết, Trâm giãy nảy:

– Không được. Rán chờ rồi sẽ biết. Nếu tao tiết lộ hết, chừng đó mi sẽ mất thú vị!

Cuộc sống hai vợ chồng bình thản. Hải làm ở Bộ Nội Vụ. Trâm vẫn cấp sách đến trường. Cuối tuần hoặc về nhà ba má Hải, hoặc về đặng ba mẹ Trâm. Hè tới anh Cường sẽ làm đám cưới với chị Hạnh. Trước hạnh phúc của hai người Trâm cũng cảm thấy vui lây, tuy trường hợp của nàng và Hải không giống như của “đôi chim cu” Cường–Hạnh. Thanh vẫn đến chơi với anh Cường. Một hôm Hải đánh cờ với ba trong phòng khách, Trâm đang lúi húi tỉa hồng thì Thanh đẩy cửa bước ra vườn. Trâm ngược nhìn anh. Nụ cười làm sáng cặp mắt nâu của anh khiến lòng Trâm se sắt. Thanh chỉ mấy khóm hồng:

– Trâm thấy không, từ khi Trâm xa nhà anh thấy mấy cụm hồng cũng bớt đẹp. Có lẽ nó nhớ Trâm đó. Không hiểu trời xui đất khiến gì Trâm buột miệng:

– Còn anh thì sao, có giống mấy cụm hồng này không?

Hỏi xong mới thấy mình táo bạo, mặt Trâm đỏ bừng. Thanh không trả lời mà hỏi lại:

– Lúc này Trâm mập ra, chắc có tin mừng phải không?

Trâm e lệ gật đầu:

– Dạ, hơn ba tháng rồi anh.

Thanh gật gù như nói một mình:

– Điều này chứng tỏ Trâm hạnh phúc. Anh mừng...

Hạnh phúc! Ôi hạnh phúc là điều rất mơ hồ. Trước tình yêu chân thành và nồng nàn của Hải, Trâm đáp lại với tất cả tấm lòng của một người vợ hiền thực. Chỉ vậy thôi. Hải không đòi hỏi gì hơn. Chắc anh chàng rất hạnh phúc vì lấy được người mình yêu. Trâm bằng lòng với cuộc sống hiện tại. Có lẽ đó cũng là một khuôn mặt của hạnh phúc. Nhạc sĩ Vũ Thành An chẳng từng viết: đời một người con gái ước mơ đã nhiều, Trời cho không được mấy... Nếu tất cả ước mơ đều được toại nguyện thì trái đất này là một thiên đàng! Trâm đã chọn cuộc đời bình lặng và hy vọng mình không làm. Nàng nói với Thanh giọng đượm buồn:

– Dạ, có thể là em hạnh phúc. Anh thì sao? Chùng nào cho em ăn cưới?

Thanh nhăn nhó ra vẻ đau khổ:

– Số anh là số con rệp. Các cô bỏ anh đi lấy chồng hết trơn!

Trâm ngắt lời:

– Đừng đổ tội cho các cô. Tại anh, cứ tiến một bước lại lùi hai bước!

Thanh nhìn Trâm, cặp mắt xa vắng, giọng bỗng ngậm ngùi:

– Trâm có lý. Có thể là anh đã thả mồi bắt bóng. Cũng có thể vì anh không hiểu rõ lòng mình. Lúc “Tình Yêu Thật Sự” của anh đi lấy chồng, anh hiểu ra thì quá muộn!

Lòng Trâm chùng xuống:

– Có ai uống được hai lần cùng một giòng nước, ở cùng một con sông, cũng như ly nước đổ xuống đất rồi làm sao hốt lại được hả anh?

Thanh chưa kịp trả lời thì anh Cường gọi vào ăn cơm.

Thúy ra đời trong sự mong chờ của mọi người. Trâm bận hơn trước nên thưa về nhà mẹ, thành cũng ít gặp Thanh hơn... Tết 74, vợ chồng Trâm đem con về chúc Tết ba mẹ, gặp Thanh cũng đến chúc Tết ông bà. Tuy ít gặp, nhưng mỗi lần gặp được bác chiều chuộng và chơi với bé hàng giờ, Thúy rất yêu bác Thanh. Nhìn con cười ngặt nghẽo trên vai chàng, Trâm nghĩ sao Thúy không là con của Thanh? Nhưng khi nhìn khuôn mặt hiền hậu của chồng, Trâm cảm thấy hối hận, tự cảm mình không được nghĩ vớ vẩn như vậy nữa. Hôm gặp Thanh ngoài phố với Yên, biết họ sắp lấy nhau, Trâm buồn hết mấy ngày. Sau cùng Trâm nghĩ khi Thanh đã thuộc hẳn về một người đàn bà khác, chắc nàng sẽ quên Thanh dễ dàng hơn.

Cuối tháng 4 năm 75, vợ chồng Trâm may mắn thoát khỏi Việt Nam và qua định cư tại Québec. Anh Cường và Thanh đều kẹt lại. Khi liên lạc được với bên nhà, Trâm được biết một năm sau ngày vợ chồng Trâm ra đi, Thanh cưới Yến và bây giờ họ có hai con.

Hôm nay ngồi một mình giữa mùa đông vây quanh, nơi xứ lạ, cách quê nhà hàng vạn dặm, qua bao nhiêu biến cố thăng trầm, Trâm chợt nghĩ đến Thanh. Nàng tự hỏi không biết mình có quên được chàng? Chắc là không, nhưng Trâm không còn xót xa khi nghĩ đến Thanh nữa. Chàng bây giờ chỉ còn là một kỷ niệm. Kỷ niệm nào lại không đẹp, dù là kỷ niệm buồn. Trâm vẫn sống bình yên trong tình yêu tuyệt vời của Hải. Nàng không dám đòi hỏi gì hơn ở cuộc đời. Bên ngoài, muôn ngàn đoá hoa trắng rụng đầy trời. Nhìn những bông tuyết lạnh lùng, Trâm chợt nhớ tới mùa thu. Mùa thu nơi đây đẹp lạ thường. Hai hàng cây trên con đường nhà Trâm rụng lá vàng. Bỗng dưng nàng thềm tha thiết được mặc lại chiếc áo lụa vàng ngày xưa. Mặc chiếc áo này, đi trong nắng vàng mùa thu, giữa hai hàng cây rụng lá vàng, gió thu lay nhẹ hai tà áo. Đôi mắt Trâm thoáng mơ màng. Ngoài kia tuyết vẫn nhẹ nhàng rơi. Trâm thấy lòng thật thanh thản. Tình yêu năm xưa chắc vẫn còn đó, nhưng đã ngủ yên...

Tiểu Thu

Nguồn: [Blog Người Phương Nam](#)

